

Chiếc Bóng Của Tôi

Tôi và Diễm quen nhau vào một ngày đau buồn nhất trong đời tôi. Hôm ấy trời mưa tầm tã nơi nghĩa trang hoang vắng, mẹ, tôi và họ hàng cùng lúng túng đang đưa tiễn ba tôi về nơi yên nghỉ cuối cùng.

Mẹ khóc nức nở, còn tôi chết lịm cả người. Cặp mắt tôi ráo hoảnh mở to nhìn vào khoảng không, mưa giăng mù mịt. Đâu ai biết được nước mắt đang chảy ngược vào lòng tôi cuộn cuộn, nó dâng tràn nghẹt ứ trong lồng ngực làm tôi muốn nghẹt thở.

Giữa cảnh hỗn độn và những âm thanh của đất cát rơi trên nắp quan tài hoà chung tiếng mưa cùng sấm chớp, xen lẫn tiếng than khóc, bi thương của mẹ, đầu tôi như muốn vỡ tung. Máu trong người như đông đặc lại, tôi không còn cảm nhận được mọi thứ quanh mình. Tôi được sống gần ba vốn vẹn có năm năm, lúc nhỏ tôi chỉ biết ba qua những lần mẹ dắt tôi vào trại cải tạo thăm ba. Trong năm năm đó tôi sống rất vui vẻ, hạnh phúc trong tình thương yêu tràn đầy của ba mẹ. Ba đã dạy dỗ tôi rất nhiều điều hay lẽ phải, tôi nguyện ghi nhớ suốt đời và không làm ba thất vọng.

Mọi người vội vã vun đắp cho xong ngôi mộ của ba tôi và lo an ủi, dúi đỡ mẹ. Trong dòng người ngược xuôi hối hả tôi bị xô đẩy ra xa mẹ và hầu như bị quên lãng... Ai đó đã dìu tôi tới ngôi tránh mưa ở dưới gốc cây to, tôi ngồi chết lặng trong tay vẫn còn nắm chặt nắm đất.

Và như thế Diễm đã đến với tôi, không biết tự lúc nào. Diễm hiểu được tôi đang đau buồn lắm, Diễm vỗ về, an ủi tôi. Nhìn khuôn mặt lo âu, thành khẩn của Diễm tôi chợt thấy lòng dao động, tự dưng nước mắt tôi trào ra như suối. Những ngọn sóng tràn trong lòng tôi cũng từ từ lắng xuống.

Từ đó chúng tôi trở thành đôi bạn thân. Hoàn cảnh gia đình của Diễm bi đát. Ba Diễm đi cải tạo bị chết trong tù, còn mẹ Diễm vì quá gian khổ và đau buồn lâm bệnh mà qua đời năm trước, còn lại ba anh em Diễm về tá túc với bà ngoại. Diễm phải nghỉ học để phụ bà làm bánh mang ra chợ bán, bữa đói bữa no. Hôm Diễm gặp tôi ngoài nghĩa trang là lúc Diễm đi thăm mộ mẹ. Diễm thương mẹ lắm, mỗi tuần Diễm tới mộ nhỏ cỏ, trò chuyện với mẹ.

Diễm và tôi cùng một tuổi, năm đó chúng tôi vừa mới lên mười hai. Nhưng vì Diễm sớm ra đời lo tìm kế sinh nhai nên trông Diễm già dặn, mạnh mẽ và hiểu biết. Tôi thì ngược lại trông yếu ớt, ngây ngô như đứa bé mới lên tám. Tuy hoàn cảnh gia đình tôi tương tự như Diễm, nhưng tôi may mắn hơn Diễm là tôi còn mẹ và gia đình tôi khá giả.

Mẹ tôi thương Diễm lắm. Mẹ giúp cho Diễm đi học lại, từ đó tôi đi đâu cũng có Diễm. Diễm là thiên thần hộ mạng của tôi, Diễm không cho ai bắt nạt tôi. Diễm che chở, bình vực, và hiểu tôi. Mẹ thường nói với Diễm: "Bé Ngọc nhút nhát lại lặng lẽ, ít cởi mở. Đi học có bị ai bắt nạt cũng chẳng nói cho bác nghe. Giờ có con bác không lo nữa, Diễm Ngọc, Ngọc Diễm tên hai đứa con đi chung với nhau càng thêm đẹp. Có con viên Ngọc của bác thêm kiêu diễm, chói sáng ... " Những lúc đó Diễm cười vui và nói: "Bác yên tâm. Có cháu không ai dám bắt nạt bé Ngọc đâu. Cháu không rời Ngọc nữa bước, cháu là chiếc bóng của Ngọc mà."

Với mọi người chung quanh Diễm lạnh lùng, ương ngạnh, ngang ngược, nhưng với tôi Diễm rất dịu dàng, hiền lành, nhường nhịn. Không ai biết được Diễm có một trái tim rất đôn hậu, nhiệt thành. Mấy năm làm bạn với Diễm tôi hiểu sở dĩ Diễm tỏ ra là một người lạnh lùng, cứng rắn, già dặn vì từ nhỏ Diễm lăn lộn ngoài đời tranh đấu để sinh tồn. Tôi có thể hình dung được phần nào qua lời Diễm kể, tôi càng thấy thương Diễm hơn. Hoàn cảnh và xã hội đã khiến cho Diễm không thể nào sống thật với bản chất của mình. Lúc nào cũng phải ngụy trang cho mình một bộ mặt khác để được sinh tồn trong môi trường mạnh sống, yếu thì chết đó.

Năm chúng tôi mười lăm tuổi, bắt đầu trở thành thiếu nữ, thì trong lớp học cũng như trên đường về có nhiều anh theo sau chúng tôi. Lúc đó tâm hồn tôi vẫn còn trẻ thơ và hồn nhiên lắm, còn Diễm thì đã trưởng thành. Có nhiều lúc tôi thấy Diễm trầm tư, thần thờ mất hết vẻ ương ngạnh, ngổ ngáo thường ngày. Những lúc đó tôi thấy Diễm đẹp lắm, rực rỡ với ánh mắt sáng ngời. Tại sao không ai nhìn được nét đẹp của Diễm, từ nội tâm đến bên ngoài?

Đến năm chúng tôi lên mười sáu thì mẹ và tôi được sang Mỹ do anh tôi bảo lãnh. Những ngày sắp chia tay với Diễm tôi buồn lắm, khóc thật nhiều. Diễm luôn dỗ dành, an ủi tôi. Diễm bảo xa Diễm thì bù lại tôi sẽ được đoàn tụ với anh chị của tôi, và Diễm vạch cho tôi thấy một tương lai tươi sáng đang chờ đón tôi bên kia đại dương. Tôi biết Diễm càng buồn hơn tôi nữa, nhưng tánh Diễm cứng rắn, không ủy mị như tôi.

Tôi chẳng có gì cho Diễm làm kỷ niệm ngoài sợi dây chuyền tôi mang từ nhỏ, có cái mặt vỏ lam xinh xắn tôi rất

thích. Diễm tặng lại tôi chiếc khăn Diễm thêu cảnh mai và đôi chim én, dưới góc khăn có thêu hai chữ D H quện vào nhau. Chiếc khăn tay đó Diễm quý lắm, tôi biết Diễm đã thức bao đêm nắn nót từ mũi kim thêu để tặng cho anh H. Nhưng về sau biết được anh H không để ý đến mình nên Diễm giữ lại, xem như bảo vật. Sau này tôi mới hiểu anh H theo chúng tôi là vì anh ấy mến tôi. Diễm biết được điều đó và đau khổ lắm. Thế nhưng Diễm không bao giờ cho tôi biết, vẫn thương tôi, lo cho tôi và không thay đổi.

Diễm thường ngâm bốn câu thơ mà tôi không nhớ rõ Diễm đã đọc ở đâu:

Tôi có một trái tim bằng hạt lệ
Chảy muôn năm chưa cạn sạch nỗi niềm
Tôi có một trái tim bằng gỗ tạp
Đời đóng hoài lên ngàn vạn dấu đinh

Thuở đó tôi thật vô tình, khờ khạo nghĩ rằng Diễm mượn bốn câu thơ đó để nói lên sự đau thương của Diễm sớm mất ba mẹ khi tuổi còn thơ. Bây giờ nhớ lại bốn câu thơ đó tôi càng cảm thấy thấm thía và hiểu rõ tâm trạng của Diễm hơn.

Ngày chia tay Diễm không thể nào che giấu được nữa. Diễm ôm mẹ và tôi khóc nức nở, tôi nhe răng nói với Diễm: "Diễm ơi! Ngọc sẽ buồn nhớ Diễm lắm. Không có Diễm Ngọc cảm thấy bơ vơ, lạc lõng, và sợ hãi như không có bóng của mình. Ngọc chỉ còn lại nửa linh hồn thôi..." Diễm cố ngăn nước mắt mỉm cười với tôi: "Đừng trẻ con nữa bé Ngọc, Diễm cũng thương nhớ mẹ và Ngọc nhiều lắm. Nhớ Diễm thì bé Ngọc phải mạnh dạn lên, kiên cường như Diễm. Cho dù ở nơi nào, xa cách nửa vòng trái đất tâm hồn mình vẫn bên nhau, Ngọc Diễm vẫn đi đôi với nhau. Ngọc nghĩ như thế mà vững bước ở những ngày sắp tới nha, tương lai tốt đẹp đang chờ đón Ngọc. Diễm chỉ là chiếc bóng tạm thời của Ngọc mà thôi. Mai này Ngọc sẽ thật sự có một chiếc bóng theo Ngọc đến suốt cuộc đời. Diễm bên này luôn cầu nguyện cho Ngọc..." Tôi đã hẹn với Diễm ba năm sau tôi sẽ trở về thăm.

Qua tới Mỹ tôi vội vã viết thư cho Diễm. Từ đó cách hai tuần tôi gửi cho Diễm một lá thư kể những sinh hoạt của tôi mỗi ngày và ngược lại tôi cũng nhận được thư Diễm thường xuyên. Tuy vậy, tôi vẫn cảm thấy thật lẻ loi, cô độc khi không có Diễm bên cạnh.

Sang đến năm thứ ba tôi bắt đầu mất tin tức của Diễm. Bao nhiêu lá thư tôi gửi đều chìm vào hư không. Tôi cuống cuống lo sợ và buồn bã vì tôi biết Diễm không bao giờ để tôi phải chờ đợi, lo lắng như thế này. Linh cảm cho tôi biết có chuyện chẳng lành. Tôi hẹn với Diễm sau ba năm sẽ trở về thăm, giờ sắp tròn ba năm rồi lòng tôi thật nôn nóng nhưng tôi biết tôi không thể nào về được như đã hứa với Diễm.

Sau gần một năm trời tìm kiếm hỏi thăm tin tức của Diễm và gia đình tôi mới hiểu cái sống và chết rất vô tình, đến và đi không ai ước định trước được. Vào một buổi trưa mùa thu tôi nhận được tin Diễm đã qua đời trong một cơn bạo bệnh. Giữa trưa mà bầu trời như đang trong cảnh hoàng hôn, chiếc bóng của tôi không còn nữa. Niềm đau cày nát tâm hồn tôi, từng tế bào nhức nhối, trong lòng tôi mãi nức nở gọi "Diễm ơi ! Diễm ơi! "

Sở tiền mẹ để lại cho Diễm có thể giúp Diễm sống được vài năm đỡ vất vả, nhưng Diễm đã mang ra giúp cho những người láng giềng nghèo khổ và chi phí cho tang lễ của ngoại. Diễm không bao giờ nói cho tôi biết khi túng thiếu. Những món quà của tôi gửi về Diễm giữ nguyên vẹn. Lúc lâm bệnh không còn tiền mua thuốc Diễm vẫn không cho người nhà bán đi, nhất là sợi dây chuyền của tôi tặng. Diễm đã gìn giữ và mang đến ngày Diễm trút hơi thở cuối cùng .

Bây giờ đã hơn mười một năm xa xứ. Tôi vẫn chưa được một lần về thăm lại quê hương, thăm mộ ba và Diễm. Ra trường xong tôi phải đi làm và săn sóc mẹ. Tôi luôn cầu mong một ngày được về viếng mộ ba và đốt một nén hương tưởng niệm bên mộ Diễm. Từ ngày mất Diễm tôi cảm thấy chới với, không còn ai cho tôi kể về những vui buồn, không còn ai chia sẻ những nỗi niềm u ất đầy ắp trong lòng tôi. Tôi càng buồn bã và thăm lặng hơn. Mỗi buổi chiều tôi ngồi hàng giờ sau vườn để tưởng nhớ Diễm. Cuộc đời của Diễm là cả một sự bi thảm triền miên, có lẽ Diễm đã quá mệt mỏi. Thôi thì hãy yên nghỉ đi Diễm nhé! Cho dù bây giờ Diễm không còn nữa nhưng tôi vẫn tin lúc nào Diễm cũng là chiếc bóng luôn ở bên cạnh tôi, cùng ngắm hoàng hôn. Hình như vương vấn trong gió có tiếng ai đang ngâm se se:

Tôi có một trái tim bằng hạt lệ
Chảy muôn năm chưa cạn sạch nỗi niềm
Tôi có một trái tim bằng gỗ tạp
Đời đóng hoài lên ngàn vạn dấu đinh

Dec 05, 2002

Hàn Ngọc